

СХОД РАБОТНИКАЎ ЛІТАРАТУРЫ І МАСТАЦТВА Г. МЕНСКА

МАСКВА, КРЭМЛЬ

Таварышу Сталіну

ДАРАГІ ІОСИФ ВІСАРЫЯВІЧ!

Калі над краінай твоей голас прарочы
Узняўся з сусветнай трыбуны — Кремль,
Паніка пачвары і прымыч ночы,
І схаваў, дух загінуўшы зямлі;

І сэрцам гарачым былі мы з табой
І кроўці ў мыслях за мудрых усед,
З вышнім неадсяжым, што ўздыг мы з бою,
Тваімі вачамі глядзелі на свет.

І думка лягла над светам, як сокал,
За межы радзімы. Там з краю ды ў край
Мы бачылі цемры шаленства навокал,
Мы бачылі гора людскога ачаі.

Мы бачылі — кроўю заліты прасторы,
Дзе свастыкі чорныя пелі лягалі,
Мы бачылі трупаў знявечаных горы, —
Шкалы фашысцкія іх сцягалі.

Імлістыя хмары над светам навісі,
Утупілівым тымам прасякнута пьма,
Няма там прыпынку для творчае мыслі,
Разумнаму слову прытулку няма.

Забойцы, паломкі майстроў інжынірскіх,
Там зноў аднаўляюць малюнае старо.
Напромышчым гуляе па плошчах стаці іх,
Кат геніяў творы нясе на кастры.

Глядзіць на нас Захад, як вясень уночы,
Ды чорныя пелі сіле па зямлі.
Там ходзіць трымаю, там стогне рабочы,
Купіць там кайданы вайны кавалі.

Крывавыя пелі, як слугі пшчасця,
Выходзяць з фашысцкіх пачорны і пор.
Развіўшы прага зварыныя пасці,
Разбойнікі задыць задысці звар.

Крывавай расой акропленыя поўні
Іспанскіх угор'яў, кітайскіх залі.
У заўтрашнім іх там не ўпэўнены кожны,
І дзець гэты ўсходзіць з-за чорных руін.

Ты нам растлумачыў законы галечы,
Дзікуства і гвалту. Мы шлем ім праклён
І славім адзіны закон чалавечы —
Леніна—Сталіна мудры закон.

Акінуўшы вокам шляхі і дарогі,
Што кованай сталлю за імі лягалі,
Мы бачым прасторы, мы бачым разлогі
Магутнай, дзівоснай Савецкай зямлі.

Над ёй шаграмі баскравінае шыры
Ірдзіца ясныя вясельных зван,
Дзе творчая воля, насаджанні міру,
Еднае дзесяткі і сотні плямён;

Дзе сіла народаў адзіным патокам
Імклівымі наспына да мэты алгой —
Разумнай, прадзівай, як сонца высокай —
Да брацтва народаў крывіцы жывай.

Дзе ў роўнай ступені рабочы, вучоны,
Паэт і каласнік, мастак і актор
Атунен увагай, ахован законам,
Дзе творчым парывам расцыхнен прастор;

Бязмежныя шыры, бяскрайнія далі,
І творчае працы ясныты-шляхі
Адкрыты перад намі ты, мудры наш Сталін,
Нам бацька, настаўнік і друг дарогі!

Маўчала ў змяненні заганнае слова
Над панскім прыгомам, над царскім ярмом.
Ляжала над краем маўкаўшчы сурога,
Адна толькі скарга хадзіла цішком.

Маўчалі паэты ў маўчанні запятым
І марна гібелі ў глушы мастакі,
Ды сумныя песні спавалі ў хатах
Пра гора людское праца годы, ваякі!

Над любой калыскай схілялася маці
З трыгойай у сэрцы і пела ўчачы,
Як злучу нялоў рыхтунь дзіціні
Цары-кравасмокі, пані-крумачы.

Але не ўмірала надзея народа,
І вера не гасла ў пудоўнай дні,
І тэлі вясні прыз чыжыкі тоды
Народныя сілы і праўды агні.

Прышла яна, праўда, у громах змагання,
На крылах агністых кастрычкіх бур,
І радасны зорак, прадвеснік святання,
Разліў па зямлі беларускай пурпур.

І канула ў вечнасць былое закланне,
Апазі аковы нявольні з бядой,
І ты, правадыр, у сям'ю яго брацкаў
Закаліў народ наш усёй грамадой.

У часы-ж навалы, у грознай прыгозе,
Як родны наш бацька, ты нас ратаваў
І добрую памяць аб нашым народзе
Дагэтуль у сэрцы сваім хазяваў.

З увагай штодзённай і з клопатам дбалым
Не зводзіш з нас вока і рэшці народ.
Узняў ты высока наш край заняпалы
І нашаму слову даў творчы галёт.

Бязмежныя шыры, бяскрайнія далі
І творчае працы ясныты-шляхі
Адкрыты перад намі ты, родны наш Сталін,
Нам бацька, настаўнік і друг дарогі!

Ты нам паказаў сваім словам прарочым
Дарогу да шчасця, дарогу ў вякі.
На гэтай дарозе з народам ты кроўчым —
Паэты, артысты, пачыты, мастакі.

Мы служылі не знаём больш сцяўнай, патэснай.
Як зліцца з народам у працы сумеснай
І зорнай дарогай тваёй, правадыр,
Нясіці ўсёму свету і волю і мір.

Пра нас ты сказаў — і сардэчнае слова
А наша — ў адданні з гадаванай пачы.
Мы верным будзем народу свайму,
І сілы, і веры, і песні — яму!

Магутнасць Антона — у дружбе з зямлёю,
А наша — ў адданні з народнай сям'ёю.
Крышталіны твой шлях, як кроніца ў лугах,
Народа настаўнік, народа слуга!

Няхай наша творчасць, заўсёды жывая,
І сэрцы і думы людзей акрылае,
Хай кожная песня і кісі ўзмах
Нам радасць прыносіць, а ворагам — страх!

Уславім зямлі раскаванае ўсходзі,
Уславім аргоў — гадаванай народа,
У песнях, што нашыя сэрцы складуць,
Хай вечна героі народа жыўці!

Банькі, што ў бялх барэнікі краіну,
Шчасліва ўсімхаванца рэліку сьмю —
Як гучыць скрыпку трымае ў руках,
Іграе пра волю-адмысленні шыях.

Ен першы між педных на конкурсах свету,
На гонар, на славу краіны Саветаў.
Над сталінскіх сонцам, ласкавым заўвады,
Раце нашых талантаў сад малады.

Ці вясенню ціхай, ці раннім прадвеснем,
Звініць у прасторах свабоднай песня.
Найлепшая мара прыносіць нам ляд.
Шчасліва жыць беларускі народ.

Збіраемся мы на вяселлі, на святы,
І чучня песня: «Жыццё багата!».
Мы словам паэта і песняй сваёй
Радзімы любімай пільнуем сваёй.

У скарбіну перлы прыносілі людзі,
Яе вартавым надзеіным будзем.
Зазываю ярыч над савецкай зямлёй —
Чайкоўскі і Пушкін, Рэмбрант і Талстой.

Як дар залаты, мы нясем тыя творы
У гучытх народа, у нашы прасторы.
Хай геніяў голас напхненны гучыць,
Людзей навучае змаганца і жыці!

Мы партыі нашай магутную зброю —
Навуку марксісма, глыбокае засвоім,
І волюму ляду, як ззяне зары,
Яе панясучь мастакі, песняры.

Пісьмо склаці:
Якуб КОЛАС, К. КРАПІВА, А. КУЛЯШЭЎ, Э. АГНЯЦВЕТ,
М. КЛІМКОВІЧ.

Прынята на агульным сходзе работнікаў літаратуры і мастацтва г. Менска.

Мы помнім гісторыі ясны палаз.
Якчы чалавечыя шчасця у нас.
Каб свет камунізма хутчэй збудавалі,
Будзем як Ленін,
Будзем як Сталін!

Шчаслівыя мы сваёй роляй патэснай,
Што вызначыў ты мастаку, песняру.
Мы першы ў свеце з натхнёнаею песняй
Выходзім спаткаць камунізма зару.

Саграў ты, як сонца, лясы і дубровы
Бацькоўскае ласкай, наш друг дарогі.
Праходзіць прасторамі гомам вясновы,
Красуюць узгоркі, палі і лугі.

І з песняй дзяўчына ідзе да кроніцы,
І з песняю хлопцэў свой трактар вядзе.
Над песню праходзіць патці і граніцы,
Над песню эскадра пльыве па вадзе.

У слова мы ўклаці любю да радзімы —
Яна нашым вобразам сілу дала,
Любу да шчы, правадыр наш любімы,
Палёт нашых думак у высь паднята.

Мы цемры спрадвечнай пракляцце скрыпалі,
Мы творым на славу савецкай зямлі —
Мы слова твайго залатыя скрыжалі
Над светам як сіяці мастацтва ўзнялі.

Жыццё чалавеча зрабіў ты прыгожым,
Каб зоркаю кожны сваімі між людзей,
Мы спрамаі славім твайго велічы рожым,
Мы імя тваім называем дзіцей.

Бо сталінскім сонцам развясены зморкі,
Шырокі ўсходзі шляхі пралатгі,
Дуць нашы дзеці ўпэўненым крокам
Да нашай, на сонцам залітай, зямлі.

Зямлі, што агнём праміністым сагрета,
Што цёпла дыміцца вясной з-пад плугоў,
Над сям'ю крэмлёўскай ў жыціна лета
Насе табе ў хвалях жыццёвых любю.

Народнай любі залатыя зерняты
Збіраем мы ў лепшыя песні свае,
Мы з імі выходзім на людцын святы —
Народ іх пад сіягам чырвоным іае.

Наказы твае паўстаюць перад намі,
І мы абяцаем, наш бацька, табе,
Што верным будзем Радзімы сьлямі
У працы сваёй, у сваёй барацьбе.

У сталінскай дружбе красуюць народы,
З'едналі іх дружбаю большавікі,
Для нас яна роўная будзе заўсёды,
Мы горда яе прынясем у вякі.

Мы чужы вайны набліжаюча бурю,
Мы, сіл не шкадучы, будзем штогод
Народ уздымаць да вышніх культурны
І словам мастацкім убрываць народ.

Блянемся табе, правадыр і настаўнік,
Як толькі вайна загрымі над зямлёй,
Са зброй і песняй суровай мы станем
На абарону Радзімы сваёй.

У бойцы смяротнай, праклятым фашыстам
Прымуд мы нашам магутнай рукой.
Над Леніна — Сталіна сіягам агністым
Жыць будучь народы адзінай сям'ёй!

Няхай-жа красуе краіна Саветаў
Працоўным на радасць, фашыстам на страх,
Хай вечна гарыць, палыме над светам
Сяг працы, наш ленінска-сталінскі сяг!

Красуйся-ж і ты, правадыр наш любімы,
Як сонца з вышні, асяятай наш шляхі,
Наперад вядзі нас дзя чашцы радзімы,
Мы сэрцам з табой, правадыр дарогі!

ВЫНІКІ XVIII З'ЕЗДА ВКП(б) І ЗАДАЧЫ ЛІТАРАТУРЫ І МАСТАЦТВА

3 даклада тав. М. Лынькова

Больш месца таму назад закончыў
сваю работу XVIII гістарычны з'езд партыі
большавікоў, з'езд партыі пераможцаў.
З'езд партыі, высока трымаючай
сігнал канчатковага вызвалення ўсёго чалавечтва
ад ланцугоў капіталізма, сцяг вовага чалавечы
грамадства, грамадства камуністычнага, сцяг
Леніна—Сталіна.

З велізарнай любю, з бязмежным дзяр-
вер'ем, з глыбокай верай у праўду нашай
справы ўстаўвалася працоўнае чалавечтва
ў словы, якія гаварыліся з Крамлёўскай
трыбуны, з трыбуны з'езда. У гэтых словах
бачыць яны велічыню, сучасную дарогу
вясновы, радаснага і свабоднага жыцця, на
якой ідуць савецкія народы пад сіягам баявой
камуністычнай партыі; дарогу, якая вядзе да
далейшых грандзёзных перамог, да нябачаных
дасягненняў і поспехаў; дарогу, якая вядзе ў
светлае камуністычнае заўтра.

У пабудове камуністычнага грамадства
паточным і адказным задачы ўстаўвалася на
нашу сацыялістычную інтэлігенцыю.
Наша краіна ўвасабляе сабой прагрэс,
наша грамадства ўвасабляе ў сабе са-
мыя перадавыя ідэі. Вось чаму і людзі
навукі, тэхнікі, мастацтва ў нашай краіне
папалі на набачаную ў гісторыі вясновы.
Мы з'яўляемся работнікамі савецкага
мастацтва, самага перадавага, самага
іхнага мастацтва ў свеце. Мастацтва па
характару свайму, па сіле ўздзеяння на
чалавечы, на грамадства з'яўляецца адным
з магутных выхавальных сродкаў. Зразумела
таму выключная і велізарная роля нашага
мастацтва ў справе камуністычнага
выхавання працоўных.

Кожны работнік мастацтва — пісьменнік,
артыст, кампазітар, мастак, калі ён хоча,
каб яго работа была паспяховай, большавіцка
дзейснай, каб гэтая работа дала канкрэтную,
адчувальную рэзултат, — павінен усвядоміць
сваё месца, сваю ролю ў нашай дзяржаве,
павінен быць перадавым чалавечым нашага
грамадства.

Калі будзеш у сваёй рабоце замыкацца
толькі ў сваю ўласную шкарпуну, прыслухоўвацца
толькі да свайго дыхання, да біення свайго
сэрца, не адчуваючы магутнага біення жыцця
стасяждзямі і ідэямі, не адчуваючы магутнага
калектыва, яго радасці, яго смуглаў, яго
вяселья і блаславення парываў, — тады не
станеш перадавым чалавечым сваёй эпохі,
не станеш тым дзеячом, аб якім мы гаворым,
як аб дзеячы сталінскага тыпу.

Каб стаць такім дзеячом, неабходна,
апрача ведаў, талента, зольнасці, апрача
жадання працаваць, мець яшчэ адну неа-
спрэчную якасць: быць узброеным марксіска-
ленінскай тэорыяй.

Кожны наш твор: ці то кніга, палатно
жывапісца, музыкальная запіс кампазітара,
сцэнічны вобраз у тэатры, — усё гэта павінен
быць яркім посьбітам ідэй камунізма, страснай
прапагандай і агітатывай за пабудову камуністычнага
грамадства. У нашым мастацтве няма месца
халоднаму роўнадушшу, роўнадушшу мастаку.
У нашым мастацтве няма месца спакойнаму,
алімпійскаму сузапелю, які «добра і злу
внімалі бы роўнадушна». Большавіцка страсць,
глыбокае творчае гарэне, творчае дзяржанне,
ініцыятыва, смеласць, мужнасць, сталінскі тэмпера-
мент — воль неад'емныя якасці, без якіх
нямыслима ў нашых умовах творчае адлічча
саветскага дзеяча мастацтва. Толькі пры гэтых
якасцях з'яўляем мы паказальнае усё веліч,
усё многграннасць пудоўнай і эпохі. эпохі
Леніна—Сталіна.

Навука, літаратура, мастацтва дасягнулі
выключнага росквіту ў нашай краіне. Савецкі
Саюз стаў сапраўды разнамай усю выдатнага
і геніяльнага, стаў адзіным ахоўвальнікам
культурных багаццяў, культурнай спадчыны ўсёго
прагрэсіўнага чалавечтва. Ленінска-сталінскае
напняльнае палітыка забяспечыла росквіт
напняльнага культур у савецкіх браціх
нарадаў, росквіт прафесіянальнага мастацтва
і народнай творчасці.

Некалькі слоў аб тым, што павінны мы
рабіць, каб наша мастацтва, дасягнуўшае
такіх выдатных вышынь, развілася і далей,
расло і малпела, як мастацтва нараджаецца
камуністычнага грамадства. Для таго, каб
забяспечыць выдатнае яго перамогі, мы павінны
зніжчыць некалькі памехі, неадхоны нашы,
якія ў асобных выпадках зніжчваюць якасць
нашай работы, нашых твораў. Яшчэ нашай
краіны, высокае перадавае нашам такую
актуальную задачу, як павышэнне патрабаваньняў
у адрозненні ад адрозненні твораў мастацтва,
неабходнасць барацьбы з рацэспінаем, з
асобнымі выпадкамі прыстававання, барацьбы са
спекуляцыйнай на агульнасці, на рэвалюцыйнасці
тэмы, спекуляцый, прыводзячай да зніжчвання
аб'яднання мастацтва, та халоднасці і
схематычнасці вобразаў. Сапраўднае сацыялістычнае
мастацтва несумяшчальна са спробамі асобных
майстроў, мізерных рацэспінаў, і гавару
майстроў-рацэспінаў, а не мастакоў, — абясцешыць
у сваёй творчым жыцці, павесці яго пад
сваймі прычынамі, прылізіны стандарт, у
якім ёсць багаче духоўнага жыцця нашага
чалавечы, яго радасці, яго сум, яго поспехі,
яго труднасці, складанейшы свет яго перажыванняў,
паучыў, страсней палмянасці падмуркаваным
штапамі стандартнымі «спрыскажывеннікі»
вобрамаі, наддакраваным танным славаесным
лакам фігурамі. Такія, з дазволу скажаць,
творы, у лепшым выпадку, выклікаюць
оргорку даслау чытача, гледача. А часамі
гэтыя творы, спенуліруючы на вострай
нацэўнай тэме і гэтай тэмай прыптываючы
чытача, гледача, павяліваюць дурныя

густы, зніжчваюць мастацтва, абдыняюць яго,
зараджаюць хулаасочнем, усцпыняюць нашу
волю да барацьбы, прытуліваюць пільнасць.

Барацьба з роўнадушнасцю ў мастацтве
таксама неабходна, як і барацьба са спробамі
нівельіраваць мастацтва, спробамі прывесці яго
да нейкага аднаго ўзроўню, аднаго густы.

Велізарную ролю ў жыцці мастацтва мае
правільнае пастаўленне крытычнай работы.
У нас недацэннае роля і значэнне крытыкі.
Работнікі крытыкі не карыстаюцца яшчэ дастатковай
увагай і дамогаю з боку работнікаў мастацтва.
Няма яшчэ зоркай увагі росту і выяўленню
новых крытычных кадраў, добрай арганізацыі
ўсёй іх работы. Даволь мы маем такіх факты,
што нашы асобныя крытыкі ў сваёй рабоце
зыходзяць з усёх рабачых прываходзячых
акалічнасцей, нічога агульнага не маючыч з
сапраўднымі задачам мастацтва. «А што
скажа Мар'я Аляксееўна?» — воль меркаваць,
якое дмктуе часам таму ці іншае гора-кравітны
яе вывады аб асобнай з'яве мастацтва. Усе
гэтыя «скабы чаго не вышала», усё гэтыя
страўсаўскія металы і прыёмы, бесхарабнасць,
беспрывічнасць, няўменне, нежаданне адстаіваць
правільнае палажэнне, правільную мясьню
—нара даўным даўно выгнаць з працтыкі
крытычнай работы. Я не раблю тут абгульчэнняў,
але такіх з'яў ёсць і ў нашай рэчаіснасці.

Работнікі мастацтва і крытыкі, якія ў
крытыкуе, павінны адчуваць сабе на раўных
правах, членамі аднаго калектыва, калектыва
бываюга саветскага мастацтва. Узаемнае
разуменне і павага будзе ў іх гэты, калі
кожны з іх усвядоміць сваю ролю ў будаўніцтве
нашай культуры, нашага надхадзячага камуністычнага
грамадства.

Задача настойлівай, упорнай, сістэматычнай
вучобы стаіць заўсёды перад намі. Мы маем
велізарную культурную спадчыну, незлічоныя
багаці культуры, створаныя чалавечым па
працягу часу, створаныя гэтымі багатымі, сур'ёзна
і глыбока асвайваць іх, вышчына па іх. Трэба
кожны дзень, кожную хвіліну ўдасканальваць
сваё майстэрства, забываючыся большых
поспехаў, большых перамог.

«Мы ранавата ўкладваемся дрыхнуць на
танненькіх лаўрах, мы ўсё яшчэ жывем на
авансы чытача, неадпрацаваныя нам. Чытач
сказаў нам на з'ездзе «нашым, чаго ён чакае і
паправае ад нас, але мы нібы не верым, што ён
мае права патрабаваньня, і прадаўраем забаві-
чана глумствам, дэманструючы нашу мала-
пісьменнасць, наш мечапанавы ініцыятыўнізм
і роўнадушна наша к закліку трагічна
прыгожай эпохі» (А. М. Горкі «Літаратурныя
забавы», 1935 г.).

Гэтыя выдатныя словы Аляксея Максімавіча
Горкага не страцілі сваёй вострасці ў даны час,
і многі з нас яны могуць быць яркім
напам'яцю.

Многае яшчэ трэба зрабіць у нас, каб
па-сапраўднаму вывучыць, асвоіць тую
культурную спадчыну, якую маем мы ў нас,
у Беларусі. Тут многае алаганае ворагамі
народа, скажаць, фальсіфіцыравана. Гістарычнае
мінулае нашага народа, яго культурнае
спадчына, яго багатае творчасць — мінулае
і сучаснае — усё гэта пачынаць край
работы, велізарнай і шатрабай.

Выключна велізарны нашы задачы ў сувязі
з рыхтунчайся пэрады Беларускага мастацтва
ў Маскве. Маблізаваны ўсё нашы творчыя
адрозненні, упорнай і настойлівай работай
мы павінны забяспечыць поспех нашых
твораў, вытрымаць з часно экзамен на ідэйную
і мастацкую зрэласць нашага мастацтва.

Восемнашты з'езд партыі паагуляў
рэзултаты нашага грандзёснага будаўніцтва,
нашага імклівага, лабеданскага руху ўперад.

У гэтым руху ўперад наша партыя, наш
народ блаславена зямлі з зямлі, ператварылі ў
пачы і прах усё тых, хто прававаў выступіць
супроч кроўчых інтэрасаў народа, хто
прававаў наваруць назад калясо гісторыі.

Што і нішто не спыніць наша руху ўперад
да зычючых вяршынь камунізма. Як ніколі,
магутна і маналітна наша партыя. Гэта
адзінае зняйшо такое аркае, такое
хвалючае павяржэнне ў работах з'езда, у
агладушчэнні яго рашэнняў, у аднаўленні
ўсёх выступленцаў з трыбуны з'езда.

Словы Іосіфа Вісарыявіча, словы тав. Молатава
аб ролі і значэнні савецкай інтэлігенцыі
нам, работнікам мастацтва, даюць арліны
крылы для мужных, смелых узв'ягтаў
нашай творчай мыслі. Гэтыя словы натхняюць
нас на новыя подвігі, на нябачаныя перамогі,
на выдатны творчы дзяржанні ў славу
нашай радзімы, у славу нашага
геранічнага народа, у славу нашай
камуністычнай партыі.

І адзінае жаданне, адзіны помыслы ў нас:
працаваць больш, працаваць лепш, працаваць
паспяховай. Працаваць тае, каб наша
родная партыя магла-б сказаць:

— Так, гэта зроблена добра! Гэта зроблена
па-большавіцку! Гэта зроблена па-сталінску!

Няхай жыць наша вялікая і пудоўная
радіма — радзіма надхадзячага камунізма!

Няхай жыць наша слаўная камуністычная
партыя, якая вядзе нас ад перамогі да перамогі!

Няхай жыць у пшчасці і радасці любімы
настаўнік і друг наш, правадыр працоўнага
чалавечтва, геніяльны вораг камуністычнай
рэвалюцыі Іосіф Вісарыявіч Сталін!

ТВАРЫЦЬ ВА СЛАВУ РАДЗІМЫ

Учора адбыўся агульнагародскі сход работнікаў літаратуры і мастацтва г. Менска, прысвечаны вынікам XVIII з'езда ВКП(б). У зале Дзяржаўнага Іўрыскага тэатра БССР сабраліся пісьменнікі, мастакі, кампазітары, артысты, каб агульна разпрацаваць сваю бязмежную любю і адданасць вясной партыі большавікоў, геніяльнаму творцу чалавечы шчасці — таварышу Сталіну.

Сход адкрыў сакратар гаркома партыі тав. Безлеў. Над доўга незмаўкаючым апладэсментым выбраецца пачотны праціўны ў саставе Палітбюро ЦК ВКП(б) на чале з таварышам Сталіным і тт. Тольман, Хоце Дыкс і Дадарэс Баруры. Унісоціца прапаганза выбрала пачотны старшынскі сход вялікага Сталіна. У адзіным парыве ўстае ўся зала і бурнай хваляй аваяці вясце таго, што вядзе нашу краіну ад перамогі да перамогі, хто палхняе мільёны працоўных на геранічныя подвігі.

Змястоўны даклад аб выніках XVIII з'езда ВКП(б) зрабіў пісьменнік-організасец тав. Лынькоў. У зале раздаюцца бурны апладэсменты, калі дакладчык з сабавітай пеленнай і любюю гаворыць аб родным і любімым Сталіне.

— Сталін — сімвал нашых перамог, гарачы залік да барацьбы і работы за свабодную камуністычную будучыню.

Расказаўшы пра мудры даклад таварыша Сталіна, пра гістарычныя рашэнні XVIII з'езда партыі, тав. Лынькоў характарызуе адказныя задачы, пастаўленыя з'ездам перад савецкай інтэлігенцыяй.

